

Fina Brunet: "sóc una cabra boja"

És filla de Blanes i té 28 anys —"encara que *La Vanguardia* s'entossudeixi a posar-me'n 29"—. La presentadora del Telenotícies migdia de TV3 assegura que de tímida no en té un pèl i explica que en aquests moments té una oferta per marxar del canal autonòmic.

Portes cinc anys a TV3.
¿No n'estàs cansada?

—No, perquè encara que ho sembli mai faig el mateix. L'únic rutinari és la mitja hora que et passes asseguda davant la càmera, i encara, perquè en qualsevol moment pot fallar un vídeo, et pots equivocar, o quedar-te en blanc sense saber què dir...

—Quan passa això es deu sentir pànic, ¿no?

—Al principi sí. A les primeres castanyes que et pegues et vols morir. Després ja comences a tenir trucs que et serveixen per salvar aquest tipus de situacions. A més, com que quan fa temps que apareixes en pantalla ja ets una mica com de la família, l'espectador comprèn que ets humana i et pots equivocar.

—Entre els teus companys tens fama de ser seriosa...

—Al contrari, sóc molt cabra boja. El que passa és que dec ser una bona actriu. Jo sóc molt esbojarrada, però en moments molt determinats. A mi m'agrada fer la feina ben feta, i per a fer-la hi he de posar atenció, m'he de concentrar.

—I sobretot, quan estàs en directe...

—Sí, però fins i tot quan estem en directe fem broma entre nosaltres. En els moments que no sortim en pantalla és molt habitual que algú faci algun comentari gracios i tots ens posem a riure. Moltes vegades fem bogeries que pot ser millor que no les expliqui. La feina és nostra per tornar-nos a posar seriosos en un moment, sobretot si el del costat, que no apareix en pantalla, continua pixant-se de riure.

"Ramon Pellicer és un encant".

JORDI MORERA

—El teu company de Telenotícies és Ramon Pellicer.
¿Us enteneu bé?

—És un encant, s'hi treballa molt bé.

—Tant ell com tu combineu la feina de TV3 amb la conducció d'un programa a Catalunya Ràdio. ¿Aquest és un costum sa?

—D'entrada, jo no puc dir que això estigui malament perquè per a mi resulta beneficiós. Hi ha dues maneres diferents de mirar-s'ho. D'una banda, pels professionals que fem aquesta compaginació és beneficiós perquè demostram

que no servim només per a una cosa. De fet, jo el primer que vaig fer va ser ràdio. D'altra banda, sembla que la vinguda de personatges famosos de la televisió a la ràdio pugui dificultar que la gent que està només a la ràdio tingui més oportunitats per a fer coses. Ara, això no és més que la llei de l'oferta i la demanda. És el joc en què es juga i la societat en què ens movem. En tot cas, el trasvàs de gent de la televisió a la ràdio s'ha de fer amb mesura i tenint en compte el dret a la igualtat d'oportunitats per a

tots els professionals.

—La idea del teu programa Xec en blanc ¿és teva?

—No, la idea de fer un magazine de tarda va ser de Catalunya Ràdio. Ara bé, en els més de dos-cents programes que hem fet, hem introduït molts canvis en l'estructura del programa.

—Dels personatges que han passat pel Xec en blanc, en recordes cap especialment?

—Nosaltres no hem buscat forçosament personatges d'importància, sinó que hem preferit la persona anònima, la petita anècdota diària... El que sí que ens va fer molta gràcia va ser entrevistar l'Andrew Stevens.

—...

—És un actor que sortia a Dallas fent de jove i novell petrolier que intentava entrar en el món del petroli i que s'emboicava amb la Lucy. Doncs vam anar al seu hotel a entrevistar-lo i va ser molt divertit. Va passar que ell no havia entès que també volíem entrevistar la seva companya i ella havia sortit de compres.

Quan ho va entendre va sortir ell mateix a buscar-la pel mig de les rambles de Barcelona fins que la va trobar comprant en una botiga. No esperàvem una reacció tan natural d'una estrella de Hollywood

—Per acabar, ¿tens alguna oferta en aquests moments per marxar de TV3?

—Sí.

—¿Per treballar en castellà?

—Sí, però no et diré quina és l'oferta.

—¿I què contestaràs?

—No depèn només de mi, sinó d'un projecte més ampli...

Eduard Voltas